

Râul dublu care curge din Locul Preasfânt (Ezechiel 47.1-12)

Ezechiel a trăit în timpul ducerii în captivitatea babiloniană a împărăției celor două seminții Iuda și Beniamin. El a trăit judecata lui Dumnezeu, care era demult anunțată. Dumnezeu l-a folosit într-un timp greu să dea mângâiere și încurajare aceluia care s-au plecat sub căile lui Dumnezeu. Ce poate încuraja mai mult pe cel credincios decât preocuparea cu Domnul Însuși și perspectiva bogăției binecuvântărilor, pe care Dumnezeu le va da în viitor pe baza lucrării lui Isus? Capitolele 40 – 48 din cartea prorocului Ezechiel se preocupă cu Templul și slujba pentru Dumnezeu în Împărăția păcii viitoare. Vrem să ne ocupăm cu o particularitate din aceste capitole și să vedem cum în această Împărăție un râu va curge din Templul nou construit. Ne vom ocupa acum cu descrierea pe care o găsim în capitolul 47 versetele 1-12:

Versetul 1: „Și m-a adus înapoi la intrarea casei și, iată, ieșeau ape de sub pragul casei spre răsărit; pentru că fața casei era spre răsărit. Și apele curgeau de dedesubt, de la latura dreaptă a casei spre sud de altar.”

Această secțiune începe cu cuvintele „Și (El) m-a dus”. Ezechiel este dus la ușa casei, la intrarea principală în Templu. Întrebarea importantă este: Cine este acest „El”? Fără îndoială aici este Hristos Însuși, așa cum rezultă din descrierea din Ezechiel 40.3 (compară cu Daniel 10.5,6; Apocalipsa 1.15). Hristos este Acela care și astăzi conduce pe ai Săi prin Duhul Sfânt. El dorește să ne facă cunoscut gândurile Sale, în mod deosebit cu privire la viitor. Ne lăsăm noi conduși de El? Cum ardea inima ucenicilor pe drumul spre Emaus, atunci când Domnul S-a alăturat de ei și le-a deschis mintea să înțeleagă Scripturile! Mai înainte erau întristați (Luca 24.13-15).

Când va fi venit timpul, despre care vorbește această secțiune, Templul va fi construit în Ierusalim. Gloria Domnului va reveni acolo. Dumnezeu va locui atunci din nou în Templu, așa cum a fost mai înainte – chiar dacă numai pentru o perioadă de timp relativ scurtă de aproximativ 1000 de ani.¹

Ezechiel vede acolo la intrarea în Templu cum un râșor curgea ieșind din Locul Preasfânt: „ieșeau ape de sub pragul casei spre răsărit”. În continuare se spune că apele veneau *de dedesubt* și cu toate acestea curgeau la vale. Cum se poate imagina că apele curgeau la vale *de dedesubt*? Aceasta este greu de imaginat. Nu vedem noi simbolic în aceasta un indiciu spre cruce, punctul de maximă adâncime al suferințelor lui Hristos? El a coborât în adâncul cel mai de jos. Acesta este punctul de plecare pentru toate binecuvântările care ne-au fost dăruite ca urmare a lucrării Sale pe cruce. Ele curg întrucâtva de jos în jos. Nu ne amintește aceasta cum din coasta Mântuitorului mort a curs în jos sânge și apă (Ioan 19.34)? Sângele este spre iertarea păcatelor: aceasta este partea din lucrarea lui Hristos îndreptată spre Dumnezeu; Dumnezeu poate ierta păcatele pe baza acestui sânge. Totodată a curs apă: aceasta arată partea din lucrarea lui Hristos îndreptată spre oameni: noi avem nevoie de o curățire desăvârșită. Apele îndepărtează păcatele și necurățiile (Zaharia 13.1).

În afară de aceasta ele vin din *partea dreaptă* a casei. *Parte* înseamnă textual „umăr”. El este și izvorul acestei ape, El este Acela pe ai cărui umeri se va odihni domnia acestei

¹ Timpul locuirii lui Dumnezeu în cortul întâlnirii este inclus aici.

Împărății (Isaia 9.6). Râul izvorăște din prezența nemijlocită a lui Dumnezeu, „ies din Locul Preasfânt” (versetul 12). Psalm 84.10: „... Aș vrea mai bine să stau în pragul casei Dumnezeului meu”. Dacă intrarea în casa lui Dumnezeu este un loc așa de dorit, cu cât mai mult este de dorit înlăuntrul Locului Preasfânt.

Dacă se urmărește în continuare traseul râușorului, se constată că el curge spre sud pe lângă altarul jertfei arderii de tot. Acest altar este un tablou al Domnului Isus la cruce. Pe acest altar au fost arse părțile jertfei care erau de un miros plăcut pentru Dumnezeu. Părțile jertfei care erau aduse pe acest altar arată spre desăvârșirile lui Hristos, care au avut drept consecință deplina bună-plăcere a lui Dumnezeu pentru lucrarea Domnului Isus în baza dăruirii Sale desăvârșite până în moarte. Primul motiv al Domnului Isus de a deveni Om și a face lucrarea consta în a face voia lui Dumnezeu, Tatăl. În aceeași bună-plăcere apare acum înaintea lui Dumnezeu cel care aduce jertfa. Pe baza acestei lucrări și a unirii noastre cu Persoana (cel care aducea jertfa și-a pus mâna pe capul animalului de jertfă – Levitic 1.4), care a făcut lucrarea, Dumnezeu poate să ne binecuvânteze din belșug: noi am fost făcuți plăcuți în Cel Preaiubit (Efeseni 1.6). Despre aceasta amintește curgerea acestui râușor, care izvorăște din Sfânta Sfintelor și curge pe lângă altarul jertfei arderii de tot.

Versetul 2: *„Și m-a scos pe calea porții dinspre nord și m-a dus împrejur, pe afară, până la poarta din afară, spre poarta care privește spre răsărit; și, iată, apele curgeau din latura dreaptă.”*

Ezechiel este condus afară din curtea din față prin poarta dinspre nord. În mod normal poarta dinspre răsărit este închisă (compară cu Ezechiel 44.1-3). Despre ape se spune că ele *curgeau* (textual: *se prelingeau*), la început încă ca un râușor mic. Ele străbat partea din afară a curții din față a Templului și curg în apropiere de poarta dinspre răsărit mai departe în direcția est.

Versetele 3-5: *„Când omul a ieșit spre răsărit, era o măsură în mâna lui și a măsurat o mie de coți și m-a făcut să trec prin ape; apele erau până la glezne. Și a măsurat o mie de coți și m-a făcut să trec prin ape; apele erau până la genunchi. Și a măsurat o mie de coți și m-a făcut să trec; apele erau până la coapse. Și a măsurat o mie de coți; era un râu prin care nu puteam trece, pentru că apele crescuseră; erau ape de înotat, un râu prin care nu se putea trece.”*

Râul mic pregătește surprize: apa crește permanent, fără să fie vorba de vreun afluent din alte râuri sau aducțiuni. Aceasta este o altă minune a lui Dumnezeu. Vedem în aceasta o imagine a harului și binecuvântărilor mereu crescânde, care în timpul Împărăției păcii de o mie de ani nu vor avea sfârșit. Aceasta este perioada de timp în care Dumnezeu va lăsa să se *reverse* într-o măsură nemaicunoscută binecuvântări asupra pământului și a locuitorilor lui. Deja în timpurile de demult Dumnezeu voia să binecuvânteze din grădina Eden tot pământul: în Geneza 2 găsim râul care curgea din grădina Eden, și care apoi se împărțea în patru râuri, ca să ude tot pământul (ca și cum s-ar fi revărsat spre toate cele patru puncte cardinale).

Domnul avea în mâna Sa o măsură. La fiecare o mie de coți (aproximativ 500 metri) Ezechiel trebuia să intre în apă. De fiecare dată apa era tot mai adâncă, până când el nu a mai

putut sta în ea. Așa de neînțeles de mare sunt harul lui Dumnezeu și binecuvântările Sale. Ele cresc mereu, așa că în cele din urmă noi ne cufundăm în ele.

În Biblie uneori unitățile de lungime sunt folosite și ca unități de timp (vezi Psalm 39.4,5; Matei 6.27; Luca 12.25). Aceasta poate fi pentru noi un prilej ca în cei 4.000 de coți să vedem cei 4.000 de ani dinaintea venirii lui Hristos. Dumnezeu S-a revelat totdeauna pe parcursul miilor de ani dinaintea crucii. Să ne gândim numai la epocile diferite: (a) timpul înainte de potop, (b) timpul lui Avraam și al patriarhilor, (c) drumul lui Dumnezeu cu poporul (Moise) și (d) eliberarea din captivitate.

Însă când a venit Hristos, Fiul lui Dumnezeu, când a început *plinătatea timpului* (Galateni 4), râul harului era așa de adânc că nu mai putea sta în el: din plinătatea lui noi am primit har după har (Ioan 1.16,17).

Acum o aplicare personală:

1. Apă până la glezne: gleznelor se referă la *umblarea* noastră. Dumnezeu vrea să ne dea tot harul pentru umblarea noastră (compară cu Efeseni 2.1-3.8-10).
2. Apă până la genunchi: Ce har este când un om este condus să pună totul în rugăciune înaintea lui Dumnezeu și să-I aducă *adorare* (Efeseni 3.14 și versetele următoare). Gândește la Domnul Isus, cum El a îngenuncheat în grădina Ghetsimani, ca să Se roage (Luca 22.41).
3. Apă până la coapse: când cineva se hotără să lucreze, își ridică hainele și se lega cu o cingătoare în jurul șoldului sau coapselor. Cunoaștem noi harul în slujba pentru Dumnezeu și poporul Său (Efeseni 4.10-16)?
4. Apă de înotat: umblare, rugăciune și slujire trec pe planul doi; acum credinciosul se cufundă în râul harului (Ioan 1.16).

Versetul 6: „Și mi-a zis: „Ai văzut, fiu al omului?“ Și m-a luat și m-a adus înapoi pe malul râului.”

Desigur Ezechiel a fost impresionat de râul care se adâncea mereu, că nu mai vedea ce este în dreapta și în stânga lui. De aceea acum i se pune întrebarea: „Ai văzut aceasta ...?” Cât de multe lucruri în viața noastră le trecem cu vederea? Când ne luăm timp să privim cu atenție minunile lui Dumnezeu din jurul nostru? Este greu de presupus că acești pomi din dreapta și din stânga nu erau încă acolo, atunci când Ezechiel a mers de-a lungul râului.

Ezechiel este condus înapoi. Și pentru noi este bine să urmărim înapoi căile pe care Domnul ne-a condus deja. Noi suntem foarte uituci, atunci când este vorba de aducerea aminte de bunătățile lui Dumnezeu în viața noastră. Cu siguranță și noi vom fi uimiți, dacă vom enumera odată binefacerile lui Dumnezeu.

În limba ebraică cuvântul „mal” înseamnă și „buză” (versetele 6.7.12; compară cu Proverbe 10.10,11,13,14,18,20,21,31,32). Un exemplu frumos pentru păstoria cu buzele ale celui drept îl găsim în Luca 10, unde Maria s-a așezat la picioarele Domnului Isus. Vezi și Psalmul 45.2; Cântarea Cântărilor 5.13; Luca 4.22; Ioan 6.68: „Tu ai cuvintele vieții eterne.” Este râul un tablou al felului în care credincioșii glorificați vor apărea pe pământ în timpul Împărăției păcii, ca să învețe pe sfinții de pe pământ (compară cu îngerul venit la părinții lui Samson, pe care ei l-au dorit să vină din nou, ca să capete învățătură de la el – Judecători 13.8)?

Versetul 7: „*Când m-am întors, iată, pe malul râului erau foarte mulți pomi pe o parte și pe alta.*”

Acum Ezechiel vede pomii mulți de pe cele două maluri ale râului. În versetul 12 se face referire detaliată la acești pomi. O aplicație profetică: pomii trag umiditatea din apa râului pentru o bună creștere. Dacă „buzele” amintesc de cuvintele harului, nu ne putem atunci gândi la roadele acestor pomi ca fiind rezultatul vestirii harului în timpul Împărăției păcii? Rodul acestei învățări îl găsim printre altele în Isaia 53.11 și Daniel 12.3. Acești pomi poartă roade, care slujesc ca hrană, dar și frunze, care servesc ca medicamente pentru vindecare (vezi versetul 12).

Versetul 8: „*Și mi-a zis: „Apele acestea ies spre ținutul dinspre răsărit și coboară în câmpie și se varsă în mare; când se vor vărsa în mare, apele se vor vindeca.*”

După informarea cu privire la pomi, aflăm acum că râul se revarsă mai departe spre răsărit, și anume spre cercul răsăritului. Adnotarea dă informații, că prin aceasta este vorba de ținutul de deasupra Mării Moarte, deci câmpia Iordanului. În cele din urmă râul ajunge în mare, care nu poate fi o altă mare decât Marea Moartă. Apa sărată, neroditoare a Mării Moarte devine sănătoasă prin acest râu. De altfel vârful de nord al Mării Moarte este la o depărtare de aproximativ 20 km linie aeriană de Ierusalim.

În deplină concordanță cu descrierea de aici este Ioel 3.18: „... și toate pâraiele lui Iuda vor curge pline cu apă. Și un izvor va ieși din casa Domnului și va uda *Valea Sitimului*.” Valea Sitim este valea Iordanului, neroditoare, deasupra Mării Moarte. Aceasta este o altă minune impresionantă pe care Dumnezeu o va face cu acest râu în timpul Împărăției păcii.

Versetul 9: „*Și va fi așa: orice făptură vie care mișună oriîncotro va curge râul dublu va trăi; și va fi o mulțime foarte mare de pești, pentru că apele acestea vor curge pe acolo, și apele mării se vor vindeca; și totul va trăi pe unde va curge râul.*”

În Marea Moartă se vor găsi pești, și anume nu numai cantități mari, ci și cele mai variate feluri. Actualmente, din cauza conținutului ridicat de sare 26%, viața este absolut imposibilă.²

Râul din Locul Preasfânt este numit aici, fără nici o altă explicație, *râul dublu*. Binecuvântarea multor popoare nu este subiectul profeției lui Ezechiel. De aceea vom căuta zadarnic în cartea lui o explicație. Zaharia, care a primit de la Dumnezeu o viziune referitoare tocmai la acest subiect, restaurarea Ierusalimului și binecuvântarea națiunilor, se ocupă mai detaliat cu apariția acestui râu dublu: „Și va fi așa: în ziua aceea vor izvorî ape vii din Ierusalim; jumătate din ele spre marea de răsărit și jumătate din ele spre marea de apus” (Zaharia 14.8). Marea de răsărit și marea de apus sunt Marea Moartă și Marea Mediterană (compară cu Ioel 2.20).

Deci râul, înainte să curgă spre răsărit, se va ramifica. O jumătate își va schimba cursul și va curge în direcția vest în Marea Mediterană. Marea Mediterană este ca apă curgătoare legată

² De altfel Marea Moartă în limba arabă se numește *Al-Bahr al-Maijit* sau *Bahr Lut*, aceasta înseamnă „Marea lui Lot”. Marea Moartă ne amintește de istoria lui Lot și pieirea Sodomei. Și astăzi se găsește o localitate Sodoma la vârful de sud al Mării Moarte.

cu toate mărilor lumii. În timpul Împărăției păcii Dumnezeu va binecuvânta din belșug nu numai pe poporul Său Israel, ci și toate popoarele pământului.

În aplicarea la timpul actual de har noi putem vedea în expresia „râul dublu” o referire la „viața din belșug” (Ioan 10.10). Credincioșii Vechiului Testament nu au cunoscut această plinătate de binecuvântare, care a devenit vizibilă prin Domnul Isus. Ei erau într-adevăr născuți din nou, căci fără nașterea din nou nu se va putea vedea odată Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3). Însă ei nu cunoșteau pe Domnul Isus ca *viața veșnică*. Viața în Domnul Isus și cu Domnul Isus este viață în forma ei cea mai bogată: ea este părtășie cu Persoane dumnezeiești (Ioan 17.3).

Vor fi foarte mulți pești. Pe lângă înțelesul textual aceasta este un indiciu la pescuirea prezentată în evanghelia după Ioan 21.1-14: 153 de pești (12x12+3x3). Nu sunt peștii în mod deosebit o imagine a vieții de înviere? Iona a fost păzit în pântecul peștelui și în ziua a treia (ziua învierii) a fost vărsat pe țarm.

Versetul 10: *„Și va fi așa: pescarii vor sta pe el; de la En-Ghedi chiar până la En-Eglaim va fi un loc pentru întins plasele; peștii lor vor fi după speciile lor, ca peștii Mării celei Mari, foarte mulți.”*

Va fi pescuit la Marea Moartă, și anume de la *En-Gedi* până la *En-Eglaim* (En = izvor; Ghedi = țap; Eglaim = doi viței). Acestea sunt două localități pe malul de vest al Mării Moarte. Unii comentatori văd în aceste două localități extremitățile de nord și de sud ale Mării Moarte.

În sens figurat înseamnă că și în timpul Împărăției păcii va fi slujba de pescuire. Va fi o vestire neîntreruptă a Evangheliei Împărăției, prin care mereu vor veni oameni la credința vie în Dumnezeu. Dumnezeu Își va pregăti o oștire foarte mare în timpul Împărăției păcii.

Versetul 11: *„Dar mlaștinile ei și bălțile ei nu se vor vindeca; vor fi date pentru sare.”*

În Împărăția păcii va fi o amintire de urmările păcatului, deoarece mlaștinile și bălțile nu vor fi vindecate. Anumite ținuturi nu vor ajunge sub efectul plin de binecuvântare al râului dublu. Va fi un domeniu al întinericului și al noptii, în care vor mișuna „animalele pădurii”. La răsăritul soarelui se vor retrage și se vor ascunde în vizuinile lor (Psalm 104.20,22). Așa cum se găsesc animale care evită lumina, tot așa în Împărăția păcii vor fi oameni care într-adevăr în exterior se vor supune domniei lui Hristos, dar nu se vor supune cu toată inima lor. Când la sfârșitul Împărăției păcii satan, care va fi legat pentru o mie de ani, va fi iarăși lăsat liber, va înșela pentru ultima oară pe oameni. Ei se vor răzvrăti atunci public împotriva lui Dumnezeu și vor înconjura Ierusalimul (Apocalipsa 20.7-10).

O aplicare practică și o întrebare în privința aceasta: Sunt în viața ta și în viața mea domenii pe care noi le închidem acțiunii Domnului Isus și a Duhului Sfânt? Atunci viața nouă, prin care Dumnezeu dorește să ne binecuvânteze, nu se poate dezvolta acolo. Aici păcatul poate acționa în continuare producând pagubă.

Versetul 12: *„Și lângă râu, pe malul lui, pe o parte și pe alta, vor crește tot felul de pomi pentru hrană; frunza lor nu se va veșteji, nici rodul lor nu va lipsi; ei vor da rod nou, după*

lunile lui, pentru că apele lui ies din locașul sfânt; și rodul lor va fi pentru hrană, și frunza lor pentru vindecare“.

Râul este împrejmuț de pomi (versetul 7). Acum aflăm alte detalii despre acești pomi. Lună de lună vor fi roade coapte. Acolo vor fi multe soiuri de pomi, din care se va mânca. Desigur cu consumarea acestor roade este legată o binecuvântare deosebită, așa cum a fost și intenția lui Dumnezeu în grădina Eden, în mod deosebit cu pomul vieții. Evident va fi în Palestina o climă constantă, așa că tot timpul anului vor putea fi recoltate roade.

În afară de aceasta, frunzele acestor pomi vor avea o funcție deosebită. Ele servesc spre *vindecare*. Nu este exclus ca în felul acesta să existe medicamente pentru tot felul de boli, așa că la începutul și în timpul Împărăției păcii ele toate vor putea fi vindecate (compară cu Psalmul 103.3). Ce binecuvântare de tot felul va fi legată cu acest râu unic în felul lui, care curge din Locul Preasfânt!

Încheiere

Fără îndoială toate aceste lucruri descrise aici se vor împlini literalmente. Va fi iarăși un Templu și serviciu corespunzător în Templu; vor fi aduse iarăși jertfe, și va fi și acest râu, care va curge din Locul Preasfânt, din imediata apropiere a lui Dumnezeu, spre binecuvântarea întregului pământ.

În afară de aceasta, această descriere ne oferă o imagine despre binecuvântările vaste, pe care Dumnezeu le va revărsa peste pământul acesta. Dacă creația exterioară va ajunge sub o astfel de binecuvântare copleșitoare, cu cât mai mari trebuie să fie binecuvântările spirituale care sunt legate cu această Împărăție și cu revelarea domniei Domnului Isus: va fi belșug de pace (Psalm 72.7). „Pentru că pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apele acoperă marea” (Isaia 11.9). Ce binecuvântare de necuprins este inclusă în această cunoaștere a lui Dumnezeu!

Dar să nu aibă această descriere și asupra noastră un efect spiritual adânc? Nu este nici o îndoială în privința aceasta, dacă citim cuvintele Domnului Isus: „Și, în cea din urmă zi, ziua cea mare a sărbătorii, Isus stătea și striga, spunând: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie“. Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; pentru că nu era încă dat Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat.” (Ioan 7.37-39).

La ce S-a gândit Domnul, când a spus: „... după cum a spus Scriptura”? Mulți comentatori cred, că El S-a gândit la acest loc din Ezechiel 47, cu care ne-am ocupat. Râul binecuvântării, care iese din Locul Preasfânt, este un tablou al binecuvântărilor cu care Dumnezeu vrea să îmbogățească mediul nostru înconjurător. Trupul nostru a devenit templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 6.19). Deci dacă noi trăim în părtășie cu Domnul Isus, *râuri de binecuvântare*, prin care noi înșine am fost înviați când am băut din ele, vor putea să se reverse și spre alții. Aceasta înseamnă, că noi vom deveni un izvor de înviare pentru alți credincioși. Și nu numai aceasta. Dumnezeu vrea să ne folosească pentru ca oamenii, care acum stau încă sub puterea păcatului, să se pocăiască. Dacă le oferim apa proaspătă a Cuvântului lui Dumnezeu, Duhul Sfânt va lucra totodată la inima lor, ca prin nașterea din nou să-i conducă la viața nouă.

Roadele acestor pomi ne lasă să ne gândim la rodul Duhului (Galateni 5.22), pe care Domnul dorește să-l producă în viața fiecărui credincios. La aceasta se adaugă frunzele, care

sunt un tablou al revelării în exterior, ca de exemplu, mărturia noastră. În mărturia noastră poate fi putere, dacă suntem modele care stimulează pe alții să-L urmeze pe Domnul Isus. Acesta este singurul drum, pentru ca ei să fie vindecați de tot felul de boli. Ei vor fi vindecați de boala păcatului, care duce la moarte, și vor găsi belșug de înviore. Aceasta are loc când oamenii găsesc prin noi Izvorul tuturor binecuvântărilor, pe Domnul Isus Însuși.

„Cine însetează să vină la Mine și să bea.” (Ioan 7.37)